

ZNÁM RUKU, JEŽ VEDE MNE .

L.VI.

Ne-mo-hu říct kam ve-dou ces-ty mé, Kte-ré pře-de
Ne-mo-hu zná - ti ja-ké trá-pe-ní mně bu-dou stá-
ky vždy kráčí-me s Pánem Je - ží-sem, je - ho lás-ku

mnou le-ží vzdá-le-né, mne če-ka-jí zde strasti všeli-
ti v cestě spa-se-ní, i přesto bez o-bav jdu směle
stá-le po-ci - tu-jem, my chcem pod jeho ru-kou kráčet

ké, však dob-ře znám ru-ku, jež ve-de mne.
dál, když bez-peč-ně mne ve - de Je-žíš Král.
jen, vždyť On je na-ším dob-rým pří-te-lem.

Ta ru-ka hře-bem je pro-bo-de-ná, svým bož-ským dotykem

ni sí-lu dá, ne-mo-hu zná-ti ces-tu ne-zná-mou,

ne-chám se vést ru-kou Je-ží-šo-vou.